

Arrest

nr. 286 555 van 23 maart 2023
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat F. JACOBS
Kroonlaan 88
1050 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Libische nationaliteit te zijn, op 18 november 2022 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 17 oktober 2022 tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 17 januari 2023 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 16 februari 2023.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. DENIES.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die loco advocaat F. JACOBS verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché G. HABETS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker verklaart de Libische nationaliteit te hebben en te zijn geboren op X 1978.

1.2. Verzoeker dient op 1 september 2021 een verzoek om internationale bescherming in.

1.3. Verzoeker wordt op 8 september 2022 gehoord op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: het CGVS).

1.4. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) neemt op 17 oktober 2022 een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing, die de bestreden beslissing uitmaakt, luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart geboren te zijn in Al Dreib, Tripoli, de Libische nationaliteit te bezitten, soennitisch moslim en Amazegh te zijn. Op uw 12e levensjaar verhuisde u met uw familie naar Al Qalaa, op zo'n 120 kilometer van Tripoli. Behalve tijdens uw drie jaar durende studie aan het Hoger Instituut van Computer (van 1997 tot 2001) in Tripoli, woonde u hier. Uw ouders zijn hier nog steeds woonachtig, net zoals uw vijf broers en drie zussen.

Na uw afstuderen in 2001 oefende u verschillende jobs uit; u werkte vooreerst in een aantal computerbedrijven om vanaf 2008 als ambtenaar aan de slag te gaan bij het Ministerie van Gezondheid. Uw departement was belast met het inspecteren van medische toestellen, deze te ontvangen om ze dan later te distribueren aan ziekenhuizen/ medische instellingen. U was verantwoordelijk voor deze procedure.

U leefde een heel normaal leven, tot 15 april 2019, de dag dat u naar Tripoli ging om in het magazijn van het Ministerie van Gezondheid toestellen te inspecteren die bestemd waren voor het dorpsziekenhuis in Al Qalaa. U was in het gezelschap van een dokter en een expert in dergelijke toestellen. Eénmaal aangekomen in het magazijn merkte u dat 70% van de bestelling ontbrak. Na dit te hebben vastgesteld ging u naar het departement van de medische dienst in Tripoli, rapporteerde u uw bevindingen en gaf u te kennen dat u niet van plan was voor ontvangst te tekenen. U kreeg er te horen dat dit effectief kon kloppen daar 'een groepering' spullen uit het magazijn had gehaald omdat ze die nodig had vanwege de oorlog die op dat moment woedde tussen het Oosten van het land en Tripoli. Op dat moment kwamen er militairen binnen die zeiden dat ze het medisch gerief nodig hadden voor de oorlog, waarop u te kennen gaf dat dit voor u oké was, maar u niet van plan was te tekenen voor ontvangst. Ze wilden u hiertoe verplichtten, wat uitmondde in een discussie. U werd bevangen door angst, het betrof hier immers gewapende mannen in militaire uniformen, u hield de boot af door aan te geven dat u op dat moment enkel gekomen was om de goederen te inspecteren; maar dat u uw stempel niet bij had waardoor u de documenten niet kon ondertekenen. U zou een paar dagen later een vrachtwagen sturen om de goederen op te halen, hierna kon u vertrekken. Op dat moment schoten er veel gedachten door uw hoofd en u kwam tot de conclusie dat er corruptie in het spel was, hoe zouden die militairen anders weten dat die goederen in het magazijn zaten en dat u er op die dag aanwezig zou zijn.

De volgende dag was u in het kantoor in Al Qalaa toen er vanuit het hoofdkwartier in Tripoli naar uw baas gebeld werd met de vraag wanneer jullie de goederen zouden komen ophalen. U vertelde daarop uw baas wat er de dag tevoren was gebeurd en u meende te begrijpen dat ook hij bedreigd werd. U gaf hem te kennen dat u weigerde te tekenen voor ontvangst. Vervolgens werd u gebeld en bedreigd, u diende de goederen te ontvangen. Sindsdien nam u geen gesprekken van vreemde nummers meer aan. Ook uw baas werd onder druk gezet en meende dat het beter was deze goederen effectief te ontvangen, een voorstel dat u categoriek weigerde daar het departement in Tripoli hiervoor verantwoordelijk was.

Toen u op 21 april 2019 op uw werk was zag u vanuit het raam op de tweede verdieping twee militaire wagens zonder opschrift en een aantal mannen op straat staan die in de lucht schoten; vier licht bewapende en gemaskerde militairen kwamen naar uw afdeling en begonnen u te bedreigen en eisten dat u die goederen zou ontvangen; u weigerde gezien u anders verantwoordelijk zou zijn voor de diefstal. U werd fysiek aangevallen doch kon door tussenkomst van de andere ambtenaren ontkomen en zocht uw toevlucht in het naburige politiekantoor, de agenten daar waren trouwens getuige geweest van het incident op straat, waar u klacht neergelegde tegen 'gemaskerde militairen'. Er werd versterking opgeroepen en drie wagens kwamen ter plekke. U werd naar het ziekenhuis vergezeld voor een check up, een half uur later kon u beschikken en werd u door het hoofd van de politie meegenomen naar diens huis waar u een aantal uren verbleef alvorens u daar door uw beste vriend werd opgehaald en naar een boerderij in de buurt van Suwaini werd gebracht. Drie à vier dagen later vertrok u naar een studievriend in Zuwara waar u een 45 à 50 dagen verbleef. Een tiental dagen nadat u op uw kantoor aangevallen werd kwamen uw belagers met militair vertoon naar uw ouderlijk huis en schoten in de lucht om uw familie angst aan te jagen, ze waren op zoek naar u. Toen uw familie een tweede keer door uw belagers werd lastiggevallen deden ze 'afstand van u', om geen verdere problemen meer te krijgen. In deze periode legde u contact met een smokkelaar om overzee naar Italië te reizen, doch durfde toen het erop aankwam deze stap niet te zetten. Wel reisde u naar Tunesië om een visum te regelen en keerde toen dit was gelukt weer terug naar Zuwara.

Op 13 juni 2019 hebt u dan uiteindelijk met uw eigen paspoort het land verlaten en bent u naar Tunesië gereisd, de volgende dag vloog u naar Frankrijk en reisde u onmiddellijk verder naar België omdat hier

een verwant woonde en op 18 juli 2019 diende u hier **een eerste verzoek** om internationale bescherming in. Omdat echter eerder uw vingerafdrukken in Frankrijk waren genomen diende u naar daar terug te keren en diende u daar op 12 december 2019 een verzoek in. Uw verzoek werd hier op 16 april 2021 definitief afgewezen en rond 28 augustus 2021 kwam u terug naar België en diende u hier op 1 september 2021 **een tweede verzoek** in, dat op 28 juli 2022 door het Commissariaat-generaal ontvankelijk werd verklaard.

Ter staving van uw verzoek legt u volgende stukken neer: uw paspoort geldig van 01.09.2015 tot 31.08.2023, uw geboorteakte, uittreksel uit de burgerlijke stand, benoeming als hoofd HR dd. 31.12.2017, benoeming internationale medische commissie dd. 23.04.2018, een schrijven van het ministerie van gezondheid dd.13.05.2018, loonfiche maart 2018, attest in kader van rijbewijs dd. 06.09.2019, kaart sociale zekerheid, medisch attest nav. de slagen die u gekregen had op uw werkplek dd. 21.04.2019, klacht ingediend bij de politie en een arrestatiebevel uitgevaardigd in uw hoofde.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Na het gehoor afgenomen op het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) dient te worden opgemerkt dat u niet aannemelijk hebt gemaakt ten aanzien van uw land een vrees in de zin van de Geneefse Conventie te koesteren.

Zo stelt u Libië te hebben verlaten uit vrees voor 'een georganiseerde militie die voor de staat werkt' daar u geweigerd had een inventaris voor ontvangst te ondertekenen nadat zij 70% van de goederen hadden onvreemd (CGVS p.6).

Vooreerst dient te worden opgemerkt dat u de Franse asielinstanties, aan wie u dezelfde problematiek hebt uiteengezet, niet hebt weten te overtuigen, dit blijkt uit de in uw hoofde genomen weigeringsbeslissing waarvan een kopie aan uw dossier werd toegevoegd (CGVS p.4). Ook de Belgische asielinstanties hebt u omwille van onderstaande redenen in dezer niet weten te overtuigen.

Zo dient opgemerkt dat u maar weinig weet te vertellen over de militie en/of personen door wie u precies wordt belaagd. U stelt 'mijn probleem is niet met een bepaalde militie of met een bende/militairen, mijn probleem is met een georganiseerde militie die met de staat werkt, die een deel van de staat vormt'. Logischerwijze gevraagd deze militie te identificeren, komt u niet verder dan 'ik ken de naam niet van buiten, maar ze zijn een deel van binnenlandse zaken want ze kwamen in naam daarvan' (CGVS p.6,8). Het hoeft niet te verwonderen dat uw toch wel zeer summiere kennis over uw belagers niet overtuigt, temeer u aangeeft dat uw belagers werken voor binnenlandse zaken en er toch van uit kan worden gegaan dat u, mocht u dit willen, heel gemakkelijk via uw contacten informatie omtrent hen had kunnen vergaren, jullie werken immers voor dezelfde overheid, namelijk die van Tripoli (CGVS p.9). U gevraagd hoe u er trouwens bij komt om te stellen dat deze militairen werken voor de overheid, antwoordt u 'omdat ze militaire wagens hadden en ze op hun gemak rondrijden, wie zou dat doen buiten de overheid?' (CGVS p.9). Weerom kan u niet overtuigen, even tevoren had u immers nog duidelijk aangegeven dat ze weliswaar militaire uniformen droegen doch geen rangen of insignes hadden zodat u ze niet kon identificeren, evenmin stond er iets op hun wagens. U er bijgevolg op gewezen dat uw belagers dus eigenlijk om het even wie kunnen zijn, herhaalt u slechts dat het militairen van de overheid zijn (...) en het in Libië heel moeilijk te zeggen is 'wie wie is' (CGVS p.7-9). Het hoeft geen betoog dat dit bezwarend een overtuigend antwoord kan genoemd worden.

Verder is de door u beschreven gang van zaken niet logisch. U verklaart dat 'de militairen' die al 70% van de goederen hadden onvreemd u wilden dwingen voor ontvangst te tekenen (CGVS p.7-8). Dit houdt echter geen steek daar het totaal niet duidelijk is waarom ze, gezien de goederen al in hun bezit waren, ze uw handtekening nog nodig hadden. U stelt dat er veel gedachten door uw hoofd spookten en u tot de conclusie kwam dat er sprake was van corruptie tussen uw departement en de militairen, want hoe wisten

de militairen anders dat die toestellen in het magazijn zaten en u net op die dag op het departement aanwezig zou zijn (CGVS p.8). Deze door u aangereikte conclusie ontbeert geloofwaardigheid. Immers, mocht het effectief een kwestie van corruptie zijn dan kan er toch van uitgegaan worden dat die militie/militairen de nodige informatie van hun bron op uw departement zouden hebben gekregen aangaande het tijdstip dat de toestellen in het magazijn zouden zijn aangekomen en er niemand zou aanwezig zijn zodat ze die goederen zouden kunnen ontvreemden zonder dat ook maar iemand hiervan op de hoogte zou zijn. Het feit dat ze u dwongen, en dit in alle openheid, om voor ontvangst te tekenen ontbeert dan ook alle logica, niet alleen uw collega's op het werk waren hiervan getuige, doch ook de agenten in het naburige politiekantoor waren op een bepaald moment getuige hiervan (CGVS p.7-8). U andermaal gepolst waarom uw handtekening toch nog nodig was, antwoordt u dat deze corruptiezaak gedekt moest worden. U gevraagd naar de reden hiervoor, stelt u 'omdat de diefstal werd gecoördineerd van binnen uit, de ambtenaren coördineerden met de militairen en iemand moet verantwoordelijk worden gesteld' (CGVS p.10). Mochten deze militairen/militie effectief deze goederen hebben willen verkopen om het geld op te strijken is het toch vanzelfsprekend dat ze deze diefstal in alle discretie zouden hebben uitgevoerd en hier niet zoveel ruchtbaarheid aan zouden hebben gegeven door u telkens 'en public' en met veel machtsvertoon te intimideren (CGVS p.10). De door u beschreven gang van zaken tart elke logica zodat hier dan ook totaal geen geloof meer aan kan worden gehecht.

Weinig overtuigend is ook het gegeven dat u gevisieerd werd door deze militie/militairen omdat u de enige op uw dienst was die de bevoegdheid zou hebben een stempel (zegel) te zetten op inventarisrapporten waarna de verdere verdeling van de toestellen kon worden uitgevoerd. Dat heeft te maken met hiërarchie, zo geeft u aan. U logischerwijze dan ook gevraagd of uw baas dan niet de eindverantwoordelijkheid heeft, waarmee het CGVS insinueert dat ook hij voor ontvangst kan ondertekenen, geeft u slechts aan 'hij is mijn baas en kan die bestelling niet ophalen, de stempel van ontvangst is bij mij en niet bij hem'. Gevraagd wat er zou gebeuren als u ziek zou zijn of met vakantie, verklaart u dat het ministerie van een lange afwezigheid op de hoogte moet worden gesteld en zij dan via de procedure iemand anders die stempel geven (CGVS p.10). Andermaal kan uw antwoord niet overtuigen, mocht u onverwachts ziek worden of om een of andere onvoorziene reden belemmerd worden uw taken op te nemen, betekent dit immers dat deze toestellen in het magazijn zouden blijven en niet verdeeld kunnen worden totdat de procedure beëindigd zou zijn. Gezien het hier medische toestellen betreft waarvan kan worden aangenomen dat een quasi onmiddellijke levering naar de ziekenhuizen/klinieken van prioritaair belang is, is die gang van zaken weinig geloofwaardig. Een appreciatie die ook door u bevestigd wordt wanneer u stelt 'als er een bestelling kwam dan was er een deadline om die bestelling op te halen, die procedure moest op tijd gebeuren' (CGVS p.7, 10). Daarenboven is het toch niet meer dan logisch dat er op een departement een back up wordt aangeduid voor een dergelijke onmisbare functie.

Wat nog verder afbreuk doet aan uw geloofwaardigheid is het gegeven dat u, toen u zich gedurende bijna twee maanden in Zuwara bevond om uw vertrek te regelen, op een bepaald moment naar Tunesië gegaan bent om een visum te regelen, maar dan ook weer terugkeerde naar Libië. U gevraagd naar het waarom hiervan, antwoordt u dat u bij de mensen van Zuwara veilig bent, het zijn eveneens Amazegh en ze beheren de grensovergang (CGVS p.9). Het hoeft geen betoog dat uw eigen houding op fundamentele wijze uw vrees ondermijnt.

Daar er geen geloof aan uw motieven kan worden gehecht kan er evenmin geloof worden gehecht aan uw bewering dat uw belagers nog twee keer naar uw ouderlijke woonst zijn gekomen op zoek naar u en kan er evenmin geloof worden gehecht aan uw verklaring dat er een arrestatiebevel op uw naam zou zijn uitgevaardigd (zie ook infra).

Gezien het geheel van bovenstaande observaties kan u de vluchtelingenstatus niet worden toegekend.

Wat betreft de door u neergelegde stukken in kader van uw verzoek dient het volgende te worden opgemerkt. Uw paspoort, geboorteakte, uittreksel burgerlijke stand, benoeming tot hoofd van HR dd. 32.12.2017, benoeming medische internationale commissie dd. 23.04.2018, schrijven van het Ministerie van Gezondheid dd. 13.05.2018, loonfiche maart 2018, schrijven in kader van uw rijbewijs en uw verzekeringskaart hebben betrekking op uw identiteit en tewerkstelling, beide elementen die hier op zich niet ter discussie staan. Wat betreft het medisch attest dd. 21.04.2019, dient vastgesteld dat hier enkel in wordt gesteld dat u blessures hebt opgelopen, doch hieruit niet valt af te leiden wie hiervoor verantwoordelijk was/waren en in welke omstandigheden u deze blessures hebt opgelopen, bijgevolg voegt dit niets toe aan uw verklaringen. Wat betreft de klacht ingediend bij de politie en het arrestatiebevel dient opgemerkt dat deze slechts waarde hebben ter ondersteuning van een geloofwaardig en coherent relaas, iets wat in uw hoofde niet het geval is. Daarenboven blijkt dat dit arrestatiebevel een intern

document is waardoor het toch wel zeer opmerkelijk is dat dit in uw bezit is terecht gekomen. Deze stukken vermogen dan ook niet de appreciatie in uw dossier in positieve zin om te buigen.

Naast de toekenning van een vluchtelingenstatus, kan een asielzoeker door het CGVS evenwel een beschermingsstatus krijgen ten gevolge van de algemene situatie in zijn regio van herkomst. Het CGVS benadrukt in dit verband dat artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet slechts beoogt bescherming te bieden in de uitzonderlijke situatie dat de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op de in voornoemd artikel van de vreemdelingenwet bedoelde ernstige bedreiging.

Uit een grondige analyse van de actuele veiligheidssituatie in Libië (zie **Algemeen Ambtsbericht Libië** van september 2021, beschikbaar op https://www.rijksoverheid.nl/documenten/ambtsberichten/2021/09/30/_algemeen-ambtsbericht-libie-van-september-2021; de **COI Focus Libië: De gebeurtenissen in Tripoli van 26 en 27 augustus 2022** van 26 september 2022; en de **COI Focus Libië: Burgerslachtoffers 2021-2022** van 27 september 2022) blijkt dat er gedurende en in de nasleep van het gewapende conflict in 2011, waarbij de voormalige dictator Muammar Khadafi ten val kwam en werd gedood, een machtsvacuüm ontstond waarin diverse gewapende groeperingen en milities elkaar bevochten om de macht en controle over grote delen van het land te verwerven. Opeenvolgende (interim)regeringen slaagden er sinds de val van Khadafi niet in om eenheid en stabiliteit in Libië te bewerkstelligen en om de vele gewapende groepen te ontwapenen of te integreren in de staatsveiligheidsstructuur.

Na de verkiezingen van juni 2014 raakte het land politiek verdeeld in twee kampen, die elkaar bestreden. Beide claimden de legitieme regering van Libië te zijn. In Tripoli zetelde de door de VN gesteunde en internationaal erkende Government of National Accord (GNA), geleid door een presidentiële raad (Presidential Council, PC) met aan het hoofd premier Fayez Mustafa al-Sarraj. In het Oosten vestigden zich de liberale partijen die in juni 2014 de verkiezingen hadden gewonnen en samen het House of Representatives (HoR, hoofd Ageela Salah) vormden. Zowel de GNA in het westen, als de machthebbers in het oosten worden gesteund door een keur aan gewapende groepen. De GNA werd militair ondersteund door verschillende milities uit Tripolitania en het HoR werd gesteund door de oostelijke milities die (nominaal) verenigd zijn in het Libyan National Army (LNA) van krijgsheer Khalifa Haftar. Beide machtsblokken kregen militaire, logistieke en materiële steun van internationale mogendheden, de GNA in het bijzonder van Turkije en Qatar, en het LNA in het bijzonder van de Verenigde Arabische Emiraten (VAE), Egypte en Rusland.

In april 2019 lanceerde Khalifa Haftar en het aan hem verbonden Libyan National Army (LNA) een offensief op de hoofdstad Tripoli en op andere delen van noordwestelijk Libië. Het vredes- en staatsvormingsproces in Libië, dat ook voor de aanval van Haftar zeer moeizaam verliep, stond nagenoeg stil. Met het staakt-het-vuren op 23 oktober 2020 kwam er een einde aan het offensief op Tripoli en aan het geweld als deel van het conflict tussen de LNA en de GNA. Het vredes- en staatsvormingsproces in Libië kwam hierdoor na jaren van geweld in een versnelling. Beide partijen bij het conflict kondigden aan zich terug te trekken uit de frontlinie en gewapende groepen te demobiliseren. Buitenlandse strijders dienden het land voor 23 januari 2021 te verlaten. Het westen en zuidwesten van Libië viel na het staakt-het-vuren grotendeels onder de macht van de GNA. Het LNA had de controle over het oosten van het land en ook over delen van het zuiden van Libië. De centrale steden Sirte en Jufra golden formeel als bufferzone.

In maart 2021 werd een overgangsregering gevormd, de Government of National Unity (GNU), die de GNA enerzijds en de overheid in het oostelijke Tobroek, de HoR, anderzijds verving. Hierdoor werden de twee politiek verdeelde Libische kampen formeel verenigd. In de praktijk bleef de militaire macht net zo verdeeld als voorheen, en bleef het LNA onafhankelijk handelen van de GNU. Verder beheerste een veelvoud aan milities en gewapende groeperingen verschillende delen van het land.

Nadat de voor december 2021 voorziene presidentsverkiezingen werden uitgesteld zegde het in Benghazi zetelende Libische parlement in februari 2022 het vertrouwen in de door de Verenigde Naties erkende regeringsleider premier Dbeibah op en benoemde het Fathi Bashagha als zijn opvolger. Zo ontstond een politieke patstelling met twee regeringen en twee premiers. Op 26 en 27 augustus 2022 probeerden aan Bashagha gelieerde gewapende groepen de controle over te nemen en de regering Dbeibah te verdrijven uit Tripoli. Er braken daardoor gevechten uit in Tripoli tussen rivaliserende groepen, dewelke op zaterdag

27 augustus stopten. Het lukte de Stability Support Apparatus en de Special Deterrence Force (SDF-Radaa) de overhand te krijgen, de hoofdkwartieren van de betrokken groeperingen te omsingelen en uiteindelijk in te nemen.

De huidige veiligheidssituatie in Libië wordt derhalve nog steeds grotendeels bepaald door het ontbreken van een sterk centraal gezag en de aanwezigheid van een grote verscheidenheid aan lokale gewapende groeperingen. De gebeurtenissen van 26 en 27 augustus 2022 in Tripoli vormen het zwaarste geweldincident in de Libische hoofdstad in 2022 en hebben aangetoond dat er een politieke impasse is tussen de eerste ministers Dbeibah en Bashagha. Het werd ook duidelijk dat Bashagha met de actuele machtsverhoudingen er niet in slaagt om de controle over de hoofdstad te veroveren. Zijn medestanders in Tripoli zijn verzwakt na deze confrontatie. Geen van de partijen in dit politieke conflict is evenwel alleen sterk genoeg om haar wil te kunnen opleggen aan de anderen.

Hoewel het conflict tussen de twee overheden in Libië stopte, was er tijdens de verslagperiode verder sprake van toenemende fricties tussen (lokale) gewapende groepen als gevolg van het wegvallen van een gemeenschappelijke vijand en het aanhoudende machtsvacuüm. De machtsverhoudingen in Libië bleven tijdens de verslagperiode in grote lijnen stabiel, ook al was er sprake van verschuivingen van lokale machthebbers.

In Tripolitanië regeerde formeel de GNA. In maart 2021 nam de GNU de macht en alle instellingen die de GNA vormden over. Begin 2021 had de GNA een nieuwe in Tripoli gestationeerde veiligheidsmacht opgericht, de Stability Support Apparatus, bestaande uit een alliantie van gewapende groepen uit Tripoli die niet onder de controle van het ministerie van Binnenlandse Zaken of het ministerie van Defensie staat. Deze veiligheidsmacht, die door de GNU wordt ingezet om conflicten tussen gewapende groepen in Tripolitanië te de-escaleren, probeerde gedurende 2021 meer controle te krijgen over de overheidsinstellingen in Tripoli en gebieden langs de noordwestelijke kustlijn. Tripolitanië kende tijdens de verslagperiode een toename van criminaliteit en gevechten tussen verschillende milities. Het geweld in de regio is hoofdzakelijk doelgericht van aard en neemt er de vorm aan van luchtaanvallen, doelgerichte aanvallen op controleposten, doelgericht geweld tegen burgers, en het hardhandig onderdrukken van demonstraties. Er vonden verder ook nog steeds conflicten plaats tussen gewapende groeperingen, soms te midden van woonwijken. Er werd echter nauwelijks tot geen melding gemaakt van burgerslachtoffers. Ook het geweld dat eind augustus 2022 in Tripoli plaatsvond was hoofdzakelijk doelgericht van aard, waarbij de rivaliserende groeperingen elkaar viseerden. De aard van het gebruikte geweld zorgde er echter voor dat er ook willekeurige slachtoffers vielen. Burgers kwamen in het kruisvuur terecht en geraakten geblokkeerd tijdens de gevechten. Tijdens de gevechten die er plaatsvonden vielen uiteindelijk 42 doden (waarvan 4 burgers) en 159 gewonden.

Het LNA heeft de controle over het oosten van het land en ook over delen van het zuiden van Libië. In de oostelijke regio Cyrenaica vonden er in de verslagperiode geen grootschalige gevechten plaats, vooral doordat het LNA aldaar de controle stevig in handen had. Het geweld dat er in de regio plaatsvindt is hoofdzakelijk doelgericht van aard, en neemt er de vorm aan van luchtaanvallen, stamconflicten, moordaanslagen, ontvoeringen, criminaliteit en het hardhandig onderdrukken van demonstraties. Verder is er in Cyrenaica tevens sprake van een angstcultuur, veroorzaakt door het opereren van vele gewapende groepen en criminele bendes, al dan niet behorende tot het LNA, waaronder veel salafistische brigades en milities. Deze gewapende groepen en bendes maakten zich schuldig aan willekeurige arrestaties, onwettige detenties, ontvoeringen, verdwijningen, geweld en soms moord. Dit gold vooral voor personen en groepen die (openlijk) kritiek uitten op het LNA, Haftar of de oostelijke regering, of die er door gewapende groepen van werden verdacht banden met de oppositie te hebben.

De veiligheid voor burgers in Fezzan wordt voornamelijk verzorgd door lokale veiligheidsstructuren, zoals stammen- en buurtmilities. Tijdens de verslagperiode vonden er geen grootschalige gevechten plaats in de regio. Het geweld in Fezzan is hoofdzakelijk doelgericht van aard en neemt er de vorm aan van luchtaanvallen, (zelfmoord)aanslagen door IS, aanvallen op controleposten en conflicten tussen gewapende groeperingen. Er wordt nauwelijks tot geen melding gemaakt van burgerslachtoffers.

Niettegenstaande de politieke impasse in het land, is er toch sprake van een opvallende verbetering in de veiligheidssituatie in Libië. Uit de cijfergegevens van ACLED blijkt immers dat er in 2020 nog 1371 veiligheidsincidenten plaatsvonden, waarbij er 1557 slachtoffers vielen. 318 onder hen waren burgers. Tussen januari 2021 en eind september 2021 vonden er in Libië 53 gevechten met 82 dodelijke slachtoffers plaats, 24 rellen met één dodelijk slachtoffer, 44 explosies en/of gevallen van geweld op afstand (zoals het gebruik van drones of luchtaanvallen) met 54 dodelijke slachtoffers, 145 protesten met

twee dodelijke slachtoffers en 44 gevallen van geweld tegen burgers met 26 dodelijke slachtoffers geregistreerd. In totaal werden er 165 dodelijke slachtoffers geregistreerd, inclusief strijders. Van januari 2021 tot februari 2022 telde ACLED in heel Libië 30 incidenten met burgerdoden. Bij deze incidenten kwamen 48 burgers om het leven. De opvallende daling in het aantal gevechten en de duidelijke terugloop van het aantal slachtoffers vanaf het derde trimester van 2020 lopen gelijk met het afsluiten van de wapenstilstand van oktober 2020 en de vorming van een regering van nationale eenheid in maart 2021. Deze tendens zet zich verder tot augustus 2022. Het aantal veiligheidsincidenten bleef in de eerste acht maanden van 2022 laag net als het aantal te betreuren burgerslachtoffers. Tussen maart en eind augustus 2022 vonden er 12 incidenten plaats waarbij 23 burgerdoden vielen.

Uit de beschikbare informatie blijkt voorts dat zowel het aantal binnenlandse als het aantal buitenlandse burgervluchten in Libië tijdens de verslagperiode weer toenam. Internationaal luchtverkeer is momenteel mogelijk via de luchthavens van Tripoli Mitiga airport, Benghazi en Misrata. Binnenlandse vluchten werden hervat vanaf luchthavens in het oosten, het westen en het zuiden (Sabha) van Libië. Verder werden er sinds juni 2020 geen nieuwe massale ontheemdingen gemeld, en gedurende 2021 zijn binnenlandse ontheemden blijven terugkeren naar hun regio's van herkomst (zie DTM Libya, DP and Returnee Report 41 (februari-april 2022), beschikbaar op https://displacement.iom.int/sites/g/files/tmzbd1461/files/reports/DTM_LBY_R41_IDP_Returnee_Report_Final.pdf; en de COI Focus Libië: Burgerslachtoffers 2021-2022 van 27 september 2022, p. 8;). De afname van het aantal IDP's en de parallelle toename van het aantal returnees wijst erop dat de veiligheidssituatie in Libië sinds 2020 verbeterd is.

De Commissaris-generaal erkent dat de veiligheidssituatie in Libië nog steeds complex, problematisch en ernstig is, en dat dit, afhankelijk van de individuele situatie en de persoonlijke omstandigheden van de verzoeker om internationale bescherming, aanleiding kan geven tot de toekenning van een internationale beschermingsstatus. Als een uit Libië afkomstige verzoeker omwille van zijn of haar specifieke profiel bescherming nodig heeft, wordt die dan ook verleend. Gelet op hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie dient evenwel besloten te worden.

dat er zich in Libië met enige regelmaat incidenten voordoen, maar dat er geen gewag kan gemaakt worden van een situatie van "open combat" of van hevige en ononderbroken gevechten. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er in Libië actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld waardoor die confrontaties worden gekenmerkt dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat u louter door uw aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

Aldus rijst de vraag of u persoonlijke omstandigheden kan invoeren die de ernst van de bedreiging die voortvloeit uit het willekeurig geweld in Libië in uw hoofde dermate verhogen dat er moet aangenomen dat u bij een terugkeer naar Libië een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van uw leven of persoon.

U laat na het bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld te Libië. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die erop wijzen dat er in uw hoofde omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

2. Het verzoekschrift

Verzoeker voert in een enig middel een schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van de artikelen 48/3, 48/4, 48/6 en 48/9 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van de artikelen 10 en 11 van de Grondwet, van de artikelen 3 en 13 van het

Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM), van de artikelen 41 en 47 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie, van de artikelen 23 en 39 van de Richtlijn 2013/32/EU van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 betreffende gemeenschappelijke procedures voor de toekenning en intrekking van de internationale bescherming (hierna: de Procedurerichtlijn), van artikel 4 van de Richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen (hierna: de Kwalificatierichtlijn) en van het zorgvuldigheidsbeginsel.

Na een theoretische omkadering, stelt verzoeker dat de bestreden beslissing niet getuigt van een globale analyse van de concrete situatie, ingeval van een terugkeer.

Hij gaat in op zijn verzoek om internationale bescherming, ingediend in Frankrijk, en zet uiteen waarom de negatieve beslissing aldaar geen gevolgen kan hebben voor het huidige beschermingsverzoek.

Verder gaat verzoeker in op de situatie in Libië, die reeds jaren chaotisch is en alwaar zodanig veel milities aanwezig zijn, dat het voor de bevolking onmogelijk is om exact te weten wie de vijand is. Verzoeker acht het in het licht van de talrijke aanwezigheid van milities, logisch dat hij de milite niet kon identificeren, waarbij hij benadrukt dat zij wel materiaal van het leger gebruikte, doch zonder officieel kenteken. Verzoeker citeert uit een artikel van OFPRA van 12 november 2020, waaruit de aanwezigheid van milities blijkt.

Verzoeker gaat uitgebreid in op de wijdverspreide corruptie in Libië. Hij geeft aan dat corruptie overal aanwezig is, in alle lagen van de administraties, waarbij zelfs informeren in bepaalde omstandigheden uiterst gevaarlijk kan zijn. Hij citeert uit een nieuwsverslag dat handelt omtrent een verslag van het Rekenhof van Libië, dat het spoorloos verdwijnen van een paar miljarden aankaart. Hij acht zijn vluchtrelaas, in de context van deze algemene corruptie, geloofwaardig.

Verzoeker stelt dat de commissaris-generaal geen onderscheid lijkt te maken tussen een gewone diefstal en een corruptiezaak. Hij benadrukt dat militeleden openlijk kunnen acteren, omdat zij weten dat de bevolking hen vreest en dat zij ongestraft kunnen handelen. Hij zet uiteen dat bij een corruptiezaak, in tegenstelling tot een gewone diefstal, het systeem de borderel voor ontvangst tekent, zodat het lijkt alsof er zich niets heeft voorgedaan. Omdat de goederen zagezegd in de stock blijven, wordt geen verder onderzoek verricht en kan de zaak onbestraft blijven. Als er dan toch een onderzoek zou komen, zou dit voor de verantwoordelijkheid zijn van de ondertekenende ambtenaar, zodat de militeleden er voordeel bij hebben dat verzoeker de levering voor ontvangst zou tekenen.

Verzoeker citeert nog uit een nieuwsartikel over de aanval op een rechtbank door een “bende onbekenden” in november 2021. Hij vraagt zich af hoe hij een groep zou moeten kunnen identificeren, als zelfs een rechtbank niet in staat is om een gewapende groep te identificeren.

Verzoeker gaat nog in op de veiligheidssituatie in Libië en benadrukt dat hij aldaar niets meer heeft en dat hij geen mogelijkheid heeft om er nog een leven op te bouwen. Hij hekelt het gebrek aan informatie omtrent de behandeling van slachtoffers van corruptie bij een terugkeer. Verder citeert hij uit een verslag van Amnesty International, omtrent onrechtmatige veroordelingen, na folteringen en bedreigingen, van burgers door militaire rechtbanken.

3. Voorafgaand

3.1. Inzake beroepen tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen beschikt de Raad over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St.* Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van verzoeker daarop. Hij dient verder niet op elk aangevoerd argument in te gaan.

De Raad is het enige rechtscollege dat bevoegd is om kennis te nemen van de beroepen ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. In toepassing van de richtlijn 2011/95/EU, moet de Raad zijn bevoegdheid uitoefenen op een wijze die tegemoet komt aan de verplichting om “een daadwerkelijk rechtsmiddel bij een rechterlijke instantie” te voorzien in de zin van artikel 46 van de richtlijn 2013/32/EU. Hieruit volgt dat wanneer de Raad een beroep onderzoekt dat werd ingediend op basis van artikel 39/2, § 1 van de Vreemdelingenwet, hij gehouden is de wet uit te leggen op een manier die conform is aan de vereisten van een volledig en *ex nunc* onderzoek die voortvloeien uit artikel 46, § 3 van de richtlijn 2013/32/EU.

Op grond van artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet worden de verzoeken om internationale bescherming hierna bij voorrang onderzocht in het kader van het Vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, en vervolgens in het kader van artikel 48/4 van dezelfde wet. De Raad moet daarbij een gemotiveerd arrest vellen dat aangeeft om welke redenen een verzoeker om internationale bescherming al dan niet voldoet aan de criteria zoals bepaald in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

3.2. Het wettelijke kader omtrent de bewijslast wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de Richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de Richtlijn 2013/32/EU en bijgevolg in het licht van deze Unierechtelijke bepaling dienen gelezen te worden.

De in artikel 4 van de Richtlijn 2011/95/EU vervatte ‘beoordeling van feiten en omstandigheden’ in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming, verloopt in twee onderscheiden fasen.

De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikel 4, lid 1 van de Richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de Richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht houdt in dat het in beginsel aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen. Hij moet een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal. Indien de door verzoeker aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoeker samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast dienen deze instanties ervoor te zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis.

De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of, in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet, voor de toekenning van internationale bescherming. Hier wordt beoordeeld wat de gevolgen zijn van de tot staving van het verzoek ingediende elementen, en dus wordt beslist of die elementen daadwerkelijk kunnen voldoen aan de voorwaarden voor de toekenning van de gevraagde internationale bescherming. Dit onderzoek van de gegrondheid van het verzoek behoort tot de uitsluitende bevoegdheid van de met het onderzoek belaste instanties zodat in deze fase een samenwerkingsplicht niet aan de orde is (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., pt. 64-70). De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet moet, naast de door verzoeker afgelegde verklaringen en overgelegde documenten, ook onder meer rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met individuele omstandigheden van de betrokken verzoekers. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

- a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;*
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan."*

3.3. De formele motiveringsplicht, zoals onder meer voorzien artikel 62 van de Vreemdelingenwet, heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft. De Raad stelt vast dat de motieven van de bestreden beslissing op eenvoudige wijze in die beslissing kan gelezen worden zodat verzoeker er kennis van heeft kunnen nemen en is kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover hij in rechte beschikt. Bovendien blijkt uit het verzoekschrift dat verzoeker kennis heeft van de motieven van de bestreden beslissing, aangezien hij deze inhoudelijk bekritiseert. Derhalve is aan de voornaamste doelstelling van de uitdrukkelijke motiveringsplicht voldaan. De inhoudelijke kritiek, die verzoeker op de motieven uit, houdt in dat verzoeker in wezen de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert. De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, *in casu* de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus, op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissingen in aanmerking kunnen genomen worden. Het middel zal dan ook onder meer vanuit dit oogpunt worden onderzocht (RvS 25 juni 2004, nr. 133.153).

4. De beoordeling

4.1. De beoordeling in het licht van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet

4.1.1. Verzoeker vreest bij een terugkeer naar Libië te worden vervolgd door militieleden, gelinkt aan de staat, omdat hij weigerde een inventaris voor ontvangst te tekenen, nadat de militie 70% van de goederen had onvreemd. Voor een verdere samenvatting van het vluchtrelaas verwijst de Raad naar het feitenrelaas in de bestreden beslissing, dat door verzoeker niet wordt betwist.

4.1.2. De commissaris-generaal oordeelt in de bestreden beslissing dat geen geloof kan worden gehecht aan het voorgehouden vluchtrelaas, op grond van de volgende overwegingen:

- (a) verzoeker heeft reeds een verzoek om internationale bescherming ingediend in Frankrijk, op grond van dezelfde vluchtmotieven, dewelke negatief werd afgesloten;
- (b) verzoeker weet weinig te vertellen over de militie en/of personen die hem belagen, waarbij (i) verzoeker nochtans verklaarde voor dezelfde overheidsinstanties als deze personen te werken, zodat kan worden aangenomen dat hij zich hierover kon informeren en (ii) verzoeker ook niet kan overtuigen in zijn verklaring dat de personen werkten voor de overheid;
- (c) de door verzoeker beschreven gang van zaken is niet logisch, waarbij (i) de 'militairen' de goederen al hadden onvreemd, zodat het niet logisch is dat zij verzoekers handtekening nog nodig hadden; (ii) indien het een kwestie van corruptie was kan er van worden uitgegaan dat de militie/militairen de nodige informatie van hun bron hadden gekregen zodat ze de goederen zouden kunnen onvreemden op een moment dat niemand aanwezig was en dus niemand op de hoogte zou zijn geweest; (iii) door de handelswijze was niet alleen verzoeker op de hoogte van de onvreemding, doch ook verzoekers collega's en zelfs de agenten in een naburig politiekantoor; (iv) verzoekers verklaring dat de verdwijning van de goederen "gedekt" moest worden kan niet overtuigen, waarbij het vanzelfsprekend is dat, indien de militie/militairen de goederen wilden verkopen om geld op te strijken, zij zo weinig mogelijk ruchtbaarheid zouden hebben willen geven aan de onvreemding van deze goederen;
- (d) het is weinig overtuigend dat verzoeker werd geïnterviewd, omdat hij de enige is die de bevoegdheid zou hebben om een stempel voor ontvangst te zetten, waarbij (i) verzoeker niet kan verduidelijken waarom zijn baas de eindverantwoordelijkheid niet zou dragen en (ii) de verklaring dat er ingeval van langdurige afwezigheid van verzoeker een procedure moest worden gevolgd bij het ministerie om iemand anders de stempel te geven ongeloofwaardig is, gelet op de door verzoeker bevestigde spoedeisendheid van de bestellingen voor de ziekenhuizen;

(e) verzoeker verbleef nog bijna twee maanden in Zuwara om zijn vertrek te regelen, waarbij hij op een gegeven moment naar Tunesië reisde om een visum aan te vragen, doch nadien nog terugkeerde naar Libië.

4.1.3. In de bestreden beslissing wordt op omstandige wijze gemotiveerd aangaande bovenvermelde vaststellingen. Deze motieven vinden steun in het administratief dossier, hebben betrekking op de kern van het vluchtrelaas en zijn pertinent alsook draagkrachtig. Het komt de verzoeker toe om deze motieven aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te plaatsen.

4.1.4. De Raad stelt vast dat verzoeker er in voorliggend verzoekschrift niet in slaagt om voormelde motieven uit de bestreden beslissing te verklaren of te weerleggen.

4.1.5. Verzoeker benadrukt de talrijke aanwezigheid van milities in Libië, zodat het in deze context niet onaannemelijk is dat hij niet in staat zou zijn om de precieze identiteit van de leden die hem viseerden te kennen. Hiermee weerlegt hij evenwel volgende pertinente passage, die door de Raad wordt bijgetreden, evenwel niet: *“U stelt ‘mijn probleem is niet met een bepaalde militia of met een bende/militairen, mijn probleem is met een georganiseerde militia die met de staat werkt, die een deel van de staat vormt’. Logischerwijze gevraagd deze militia te identificeren, komt u niet verder dan ‘ik ken de naam niet van buiten, maar ze zijn een deel van binnenlandse zaken want ze kwamen in naam daarvan’ (CGVS p.6,8). Het hoeft niet te verwonderen dat uw toch wel zeer summiere kennis over uw belagers niet overtuigt, temeer u aangeeft dat uw belagers werken voor binnenlandse zaken en er toch van uit kan worden gegaan dat u, mocht u dit willen, heel gemakkelijk via uw contacten informatie omtrent hen had kunnen vergaren, jullie werken immers voor dezelfde overheid, namelijk die van Tripoli (CGVS p.9). U gevraagd hoe u er trouwens bij komt om te stellen dat deze militairen werken voor de overheid, antwoordt u ‘omdat ze militaire wagens hadden en ze op hun gemak rondrijden, wie zou dat doen buiten de overheid ? (CGVS p.9). Weerom kan u niet overtuigen, even tevoren had u immers nog duidelijk aangegeven dat ze weliswaar militaire uniformen droegen doch geen rangen of insignes hadden zodat u ze niet kon identificeren, evenmin stond er iets op hun wagens. U er bijgevolg op gewezen dat uw belagers dus eigenlijk om het even wie kunnen zijn, herhaalt u slechts dat het militairen van de overheid zijn (...) en het in Libië heel moeilijk te zeggen is ‘wie wie is’ (CGVS p.7-9). Het hoeft geen betoog dat dit bezwarend een overtuigend antwoord kan genoemd worden”*. Gelet op verzoekers eigen verklaringen dat de militia/militairen voor dezelfde overheid als hemzelf werkten, kan worden verwacht dat verzoeker meer informatie zou trachten te bekomen over de identiteit van deze leden, dit teneinde een concreter beeld te kunnen vormen van de aard en de ernst van de bedreiging die van deze leden uitgaat. De commissaris-generaal stelt terecht dat het uiterst summiere karakter van de kennis van de identiteit van de militia/militairen, de geloofwaardigheid van het vluchtrelaas ondergraaft. Verzoekers verwijzing naar een nieuwsartikel omtrent de aanval op een rechtbank door een groep onbekenden, laat geen andere beoordeling toe. Het gaat *in casu* om verzoekers eigen individuele omstandigheden.

4.1.6. Waar verzoeker uitvoerig ingaat op de wijdverspreide corruptie in Libië, dient erop te worden gewezen dat noch de commissaris-generaal noch de Raad betwisten dat corruptie voorkomt in Libië. *In casu* werd evenwel vastgesteld dat verzoekers eigen individuele vluchtrelaas niet geloofwaardig wordt geacht. Door louter algemene informatie – waaronder een nieuwsartikel over een verslag van het Rekenhof van Libië – aan te reiken, waaruit blijkt dat corruptie voorkomt in Libië, toont verzoeker niet aan dat hij persoonlijk het slachtoffer werd van een corruptiezaak en ten gevolge hiervan een persoonlijke vervolgingsvrees dient te koesteren. De Raad treedt de commissaris-generaal bij, in zijn beoordeling dat het geschetste vluchtrelaas niet aannemelijk is, waarbij hij terecht wijst op de volgende overwegingen: *“Verder is de door u beschreven gang van zaken niet logisch. U verklaart dat ‘de militairen’ die al 70% van de goederen hadden ontvreemd u wilden dwingen voor ontvangst te tekenen (CGVS p.7-8). Dit houdt echter geen steek daar het totaal niet duidelijk is waarom ze, gezien de goederen al in hun bezit waren, ze uw handtekening nog nodig hadden. U stelt dat er veel gedachten door uw hoofd spookten en u tot de conclusie kwam dat er sprake was van corruptie tussen uw departement en de militairen, want hoe wisten de militairen anders dat die toestellen in het magazijn zaten en u net op die dag op het departement aanwezig zou zijn (CGVS p.8). Deze door u aangereikte conclusie ontbeert geloofwaardigheid. Immers, mocht het effectief een kwestie van corruptie zijn dan kan er toch van uitgegaan worden dat die militia/militairen de nodige informatie van hun bron op uw departement zouden hebben gekregen aangaande het tijdstip dat de toestellen in het magazijn zouden zijn aangekomen en er niemand zou aanwezig zijn zodat ze die goederen zouden kunnen ontvreemden zonder dat ook maar iemand hiervan op de hoogte zou zijn. Het feit dat ze u dwongen, en dit in alle openheid, om voor ontvangst te tekenen ontbeert dan ook alle logica, niet alleen uw collega’s op het werk waren hiervan getuige, doch ook de agenten in het naburige politiekantoor waren op een bepaald moment getuige hiervan (CGVS p.7-8). U*

andermaal gepolst waarom uw handtekening toch nog nodig was, antwoordt u dat deze corruptiezaak gedekt moest worden. U gevraagd naar de reden hiervoor, stelt u 'omdat de diefstal werd gecoördineerd van binnen uit, de ambtenaren coördineerden met de militairen en iemand moet verantwoordelijk worden gesteld' (CGVS p.10). Mochten deze militairen/militie effectief deze goederen hebben willen verkopen om het geld op te strijken is het toch vanzelfsprekend dat ze deze diefstal in alle discretie zouden hebben uitgevoerd en hier niet zoveel ruchtbaarheid aan zouden hebben gegeven door u telkens 'en public' en met veel machtsvertoon te intimideren (CGVS p.10). De door u beschreven gang van zaken tart elke logica zodat hier dan ook totaal geen geloof meer aan kan worden gehecht".

De Raad dient op te merken dat verzoekers uiteenzetting enigszins dual overkomt, waarbij hij enerzijds stelt dat de militieleden/militairen zodanig veel macht hebben dat zij in alle openheid opereren omdat zij weten dat niemand tegen hen durft opkomen en zij sowieso de macht hebben en dus volledig ongestraft kunnen blijven. Anderzijds stelt verzoeker dan weer dat in een corruptiezaak een fictieve inventaris moet worden opgesteld, zodat het lijkt dat er niets aan de hand is en er aldus geen onderzoek moet worden gevoerd, waarbij evenwel alsnog een ambtenaar hiervoor verantwoordelijk dient te worden gehouden, voor het geval er een onderzoek zou volgen. De Raad ziet trouwens ook niet in hoe het fictief in stand houden van de volledige stock, door het tekenen voor ontvangst, zou verhinderen dat er een onderzoek zou worden gevoerd. Verzoeker verklaarde dat het departement van de medische dienst van Tripoli op de hoogte was van het gegeven dat een groepering goederen meenam uit de stockage en dat de goederen diende te worden geleverd aan ziekenhuizen (zie notities persoonlijk onderhoud, NPO, p. 7 en 10). Alleszins dient te worden opgemerkt dat verzoeker geen ernstig verweer voert, tegen de pertinente vaststelling dat het niet aannemelijk is dat een groepering, die zinnens is om illegaal verkregen goederen door te verkopen op de zwarte markt, zo openlijk en met zodanig veel ruchtbaarheid tewerk zouden gaan bij de ontvreemding van de betreffende goederen. Verzoeker kan niet verklaren waarom de militieleden/militairen er niet voor zouden opteren om de goederen te ontvreemden op een onbewaakt moment, zodat niemand hiervan op de hoogte zou zijn.

4.1.7. Evenmin voert verzoeker enig dienstig verweer tegen de vaststelling in de bestreden beslissing, die door de Raad wordt overgenomen, dat *"Weinig overtuigend is ook het gegeven dat u geviseerd werd door deze militie/militairen omdat u de enige op uw dienst was die de bevoegdheid zou hebben een stempel (zegel) te zetten op inventarisapapieren waarna de verdere verdeling van de toestellen kon worden uitgevoerd. Dat heeft te maken met hiërarchie, zo geeft u aan. U logischerwijze dan ook gevraagd of uw baas dan niet de eindverantwoordelijkheid heeft, waarmee het CGVS insinueert dat ook hij voor ontvangst kan ondertekenen, geeft u slechts aan 'hij is mijn baas en kan die bestelling niet ophalen, de stempel van ontvangst is bij mij en niet bij hem'. Gevraagd wat er zou gebeuren als u ziek zou zijn of met vakantie, verklaart u dat het ministerie van een lange afwezigheid op de hoogte moet worden gesteld en zij dan via de procedure iemand anders die stempel geven (CGVS p.10). Andermaal kan uw antwoord niet overtuigen, mocht u onverwachts ziek worden of om een of andere onvoorziene reden belemmerd worden uw taken op te nemen, betekent dit immers dat deze toestellen in het magazijn zouden blijven en niet verdeeld kunnen worden totdat de procedure beëindigd zou zijn. Gezien het hier medische toestellen betreft waarvan kan worden aangenomen dat een quasi onmiddellijke levering naar de ziekenhuizen/klinieken van prioritair belang is, is die gang van zaken weinig geloofwaardig. Een appreciatie die ook door u bevestigd wordt wanneer u stelt 'als er een bestelling kwam dan was er een deadline om die bestelling op te halen, die procedure moest op tijd gebeuren' (CGVS p.7, 10). Daarenboven is het toch niet meer dan logisch dat er op een departement een back up wordt aangeduid voor een dergelijke onmisbare functie"*.

4.1.8. De Raad beaamt de vaststelling van de commissaris-generaal, dat de ernst van de voorgehouden vrees verder wordt gerelativeerd, doordat verzoeker naar Tunesië reisde om een visum te regelen, doch nadien nog terugkeerde naar Libië. Indien verzoekers leven daadwerkelijk in gevaar was, kan worden aangenomen dat hij zo snel mogelijk zijn herkomstland zou verlaten en, zodra hij hierin geslaagd is, niet zou terugkeren. Dat een verwant van een vriend van hem bij de grenspost werkte, zodat hij wist dat hij nog niet werd gezocht, doet hieraan geen afbreuk. Het opnieuw terugkeren naar Libië – zonder concreet aan te tonen waarom het voor hem volstrekt onmogelijk was om dit te vermijden – getuigt van dermate risicovol gedrag, dat dit moeilijk verenigbaar is met de voorgehouden vervolgingsvrees.

4.1.9. De Raad sluit zich verder aan bij de door de commissaris-generaal gedane beoordeling van de overgemaakte bewijsstukken, die luidt als volgt: *"Wat betreft de door u neergelegde stukken in kader van uw verzoek dient het volgende te worden opgemerkt. Uw paspoort, geboorteakte, uittreksel burgerlijke stand, benoeming tot hoofd van HR dd. 32.12.2017, benoeming medische internationale commissie dd. 23.04.2018, schrijven van het Ministerie van Gezondheid dd. 13.05.2018, loonfiche maart 2018, schrijven*

in kader van uw rijbewijs en uw verzekeringskaart hebben betrekking op uw identiteit en tewerkstelling, beide elementen die hier op zich niet ter discussie staan. Wat betreft het medisch attest dd. 21.04.2019, dient vastgesteld dat hier enkel in wordt gesteld dat u blessures hebt opgelopen, doch hieruit niet valt af te leiden wie hiervoor verantwoordelijk was/waren en in welke omstandigheden u deze blessures hebt opgelopen, bijgevolg voegt dit niets toe aan uw verklaringen. Wat betreft de klacht ingediend bij de politie en het arrestatiebevel dient opgemerkt dat deze slechts waarde hebben ter ondersteuning van een geloofwaardig en coherent relaas, iets wat in uw hoofde niet het geval is. Daarenboven blijkt dat dit arrestatiebevel een intern document is waardoor het toch wel zeer opmerkelijk is dat dit in uw bezit is terecht gekomen. Deze stukken vermogen dan ook niet de appreciatie in uw dossier in positieve zin om te buigen.” De Raad kan ook alleen maar vaststellen dat verzoeker deze bespreking onbesproken laat en derhalve geen elementen aanreikt, die een andere beoordeling toelaten.

4.1.10. De Raad stelt vast dat verzoeker zich voor het overige beperkt tot het poneren van een vrees voor vervolging, het herhalen van een aantal eerder afgelegde verklaringen, het uiten van blote beweringen en het tegenspreken van de bevindingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, waarmee hij echter deze bevindingen niet weerlegt of ontkracht en een beweerde vrees voor vervolging niet aannemelijk maakt.

4.1.11. De Raad wijst er tot slot op dat de bewijslast in beginsel bij de verzoeker om internationale bescherming zelf rust. Waar verzoeker in zijn verzoekschrift ingaat op de samenwerkingsplicht in hoofde van de commissaris-generaal, gaat hij er klaarblijkelijk aan voorbij dat de samenwerkingsplicht vervat in artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU geen synoniem is voor “*gedeelde bewijslast*”, maar hoogstens een nuancering inhoudt van de bewijslast die in beginsel op de schouders van de verzoeker om internationale bescherming rust. De samenwerkingsplicht vervat in de tweede zin van artikel 4, eerste lid van voormelde richtlijn volgt immers pas nadat de bewijslast, zoals omschreven in de eerste zin van voornoemd artikel, in de eerste plaats bij de verzoeker om internationale bescherming is gelegd. De commissaris-generaal moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is evenmin zijn taak om zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen. De samenwerkingsplicht die op de schouders van de commissaris-generaal rust doet dus geen afbreuk aan de verplichting van de verzoeker om internationale bescherming om alle nodige elementen ter staving van hun verzoek zo spoedig mogelijk aan te brengen zodat de commissaris-generaal daarna in de mogelijkheid is om in samenwerking met de verzoeker de relevante elementen van het verzoek vast te stellen. *In casu*, moet worden vastgesteld dat verzoeker ongeloofwaardige verklaringen aflegt met betrekking tot de redenen waarom hij zijn land van herkomst is ontvlucht, terwijl van hem minstens kan worden verwacht dat hij een coherent en waarachtig relaas aanbrengt. Bijgevolg kan geen schending van de samenwerkingsplicht in hoofde van de commissaris-generaal blijken.

4.1.12. Het geheel aan documenten en verklaringen van verzoeker in acht genomen en gezien in hun onderlinge samenhang alsook in het licht van de algemene situatie in Libië, acht de Raad de voormelde bevindingen voldoende determinerend om te besluiten dat verzoeker niet aannemelijk maakt Libië te hebben verlaten omwille van een gegronde vrees voor vervolging. Het motief in de bestreden beslissing, dat verzoeker reeds een verzoek om internationale bescherming in Frankrijk indiende en dat dit verzoek leidde tot een weigeringsbeslissing, wordt als overtollig beschouwd. Uit wat voorafgaat is gebleken dat geen geloof kan worden gehecht aan verzoekers voorgehouden problemen. Daarmee is dan ook komen vast te staan dat de cumulatieve voorwaarden van artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet niet zijn voldaan en dat bijgevolg het voordeel van de twijfel niet kan worden verleend aan verzoeker. Wanneer zoals *in casu* geen geloof kan worden gehecht aan het naar voor gebracht vluchtrelaas, is er geen reden om dit te toetsen aan de voorwaarden die inzake de erkenning van vluchtelingen worden gesteld door artikel 1, A (2) van het Vluchtelingenverdrag en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

5.2. De beoordeling in het licht van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

5.2.1. In zoverre verzoeker zich teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te bekomen beroept op de aangevoerde vluchtmotieven, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen dienaangaande. Verzoeker toont niet aan dat hij in aanmerking komt voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus overeenkomstig, artikel 48/4, § 2, a) en b) van de vreemdelingenwet. Voorts dient te worden vastgesteld dat verzoeker geen andere concrete persoonlijke kenmerken en omstandigheden aantoont waaruit blijkt dat hij een reëel risico loopt op foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing omdat hij specifiek worden geviséerd.

5.2.2. De subsidiaire beschermingsstatus kan verder tevens worden verleend indien het aannemelijk is dat een verzoek(st)er een reëel risico op ernstige schade loopt dat losstaat van het risico voortvloeiende uit het ongeloofwaardige asielrelaas, meer in het bijzonder met toepassing van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet, luidens hetwelk de status van subsidiaire bescherming wordt toegekend aan een vreemdeling, die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade omwille van een *“ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict”*. Hieruit volgt dat enkel wanneer een situatie wordt gekenmerkt door het bestaan van een gewapend conflict én de aanwezigheid van willekeurig geweld, er toepassing kan worden gemaakt van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet (zie HvJ 30 januari 2014, C-285/12, Diakité, pt. 30; HvJ 17 februari 2009 (GK), C- 465/07, Elgafaji, pt. 43).

5.2.3. Om uit te maken of er sprake is van een ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van *“willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict”*, wordt rekening gehouden met de daadwerkelijke bestemming van de verzoeker in geval van terugkeer naar het betrokken land of gebied (HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, Elgafaji, pt. 40; HvJ 10 juni 2021, C-901/19, pt. 43; EASO, Article 15(c), Qualification Directive (2011/95/EU) - A judicial Analysis, december 2014, p. 25-26).

De vraag die *in casu* dient te worden gesteld is of in Libië sprake is van een gewapend conflict waarin de mate van willekeurig geweld dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat verzoeker die terugkeert louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade.

5.2.4. De Raad brengt in herinnering dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie teneinde te kunnen vaststellen of er actueel al dan niet zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar Libië aldaar louter door zijn aanwezigheid een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet verschillende elementen in rekening dienen gebracht te worden. Zulke elementen zijn het aantal conflict gerelateerde incidenten, de intensiteit van deze incidenten, de doelwitten die de partijen in het conflict beogen, de aard van het gebruikte geweld, de mate waarin burgers het slachtoffer zijn van doelgericht dan wel willekeurig geweld, de oppervlakte van het gebied dat getroffen wordt door willekeurig geweld, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal in het betrokken gebied, de impact van dit geweld op het leven van de burgers, en de mate waarin dit geweld burgers dwingt om Libië te verlaten.

5.2.5. Hoewel uit de in de bestreden beslissing weergegeven landenrapporten, zijnde het Algemeen Ambtsbericht Libië van september 2021, waarvan de weblink wordt vermeld en de COI Focus Libië Burgerslachtoffers 2021-2022 van 27 september 2022 en de COI Focus Libië: De gebeurtenissen in Tripoli van 26 en 27 augustus 2022 van 26 september 2022, gevoegd aan het rechtsplegingsdossier, blijkt dat de huidige veiligheidssituatie in Libië nog steeds grotendeels bepaald wordt door het ontbreken van een sterk centraal gezag en de aanwezigheid van een grote verscheidenheid aan lokale gewapende groeperingen en er daardoor ook sprake is van fricties tussen (lokale) gewapende groepen, is de Raad van oordeel dat er actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in Libië dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat verzoeker louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

5.2.6. Zoals de commissaris-generaal in zijn beslissing stelt, probeerden op 26 en 27 augustus 2022 aan Bashagha gelieerde gewapende groepen de controle over te nemen en de regering Dbeibah te verdrijven uit Tripoli. Er braken daardoor gevechten uit in Tripoli tussen rivaliserende groepen, dewelke op zaterdag 27 augustus stopten. Het lukte de Stability Support Apparatus en de Special Deterrence Force (SDF-Radaa) de overhand te krijgen, de hoofdkwartieren van de betrokken groeperingen te omsingelen en uiteindelijk in te nemen. Uit de beschikbare informatie blijkt volgens de commissaris-generaal dat het geweld dat er eind augustus 2022 in Tripoli plaatsvond hoofdzakelijk doelgericht van aard was, waarbij de rivaliserende groeperingen elkaar viseerden. De aard van het gebruikte geweld zorgde er echter voor dat er ook willekeurige slachtoffers vielen. Burgers kwamen in het kruisvuur terecht en geraakten geblokkeerd tijdens de gevechten. Tijdens de gevechten die er plaatsvonden vielen uiteindelijk 42 doden (waarvan 4 burgers) en 159 gewonden.

5.2.7. In de “COI Focus gebeurtenissen in Tripoli van 26 en 27 augustus 2022” van 26 september 2022 wordt de recente situatie in Tripoli besproken en geconcludeerd wat volgt: *“De gebeurtenissen van 26 en*

27 augustus 2022 in Tripoli vormen het zwaarste geweldincident in de Libische hoofdstad in 2022 en hebben aangetoond dat er een politieke impasse is tussen de eerste ministers Dbeibah en Bashagha. Het werd ook duidelijk dat Bashagha met de actuele machtsverhoudingen er niet in slaagt om de controle over de hoofdstad te veroveren. Zijn medestanders in Tripoli zijn verzwakt na deze confrontatie. Geen van de partijen in dit politieke conflict is alleen sterk genoeg om haar wil te kunnen opleggen aan de anderen. Desondanks is er nog steeds gevaar voor toekomstige incidenten in en rond de hoofdstad. De geciteerde analisten zijn pessimistisch en achten de kans op toekomstig geweld groot. De meeste doden en gewonden zijn leden van de gewapende militieën in Tripoli, maar er zijn ook burgerslachtoffers gevallen. Het geweld was zo plots en hevig dat burgers tussen de fronten zijn geraakt. Ook burgerdoelwitten kwamen onder vuur te liggen en de geleden materiële schade is aanzienlijk.”

5.2.8. Uit de informatie toegevoegd aan het administratief dossier blijkt verder dat de cijfers van ACLED een duidelijke terugloop tonen van het aantal slachtoffers vanaf het derde trimester van 2020, dat deze tendens zich tot in maart 2022 heeft voortgezet en dat deze cijfers overeenkomen met de politieke ontwikkelingen op het terrein. Uit de cijfergegevens van ACLED blijkt immers dat er in 2020 nog 1371 veiligheidsincidenten plaatsvonden, waarbij er 1557 slachtoffers vielen en waarvan 318 onder hen burgers waren. Tussen januari 2021 en eind september 2021 vonden er in Libië 53 gevechten met 82 dodelijke slachtoffers plaats, 24 rellen met één dodelijk slachtoffer, 44 explosies en/of gevallen van geweld op afstand (zoals het gebruik van drones of luchtaanvallen) met 54 dodelijke slachtoffers, 145 protesten met twee dodelijke slachtoffers en 44 gevallen van geweld tegen burgers met 26 dodelijke slachtoffers geregistreerd. In totaal werden er 165 dodelijke slachtoffers geregistreerd, inclusief strijders. Van januari 2021 tot februari 2022 telde ACLED in heel Libië 30 incidenten met burgerdoden. Bij deze incidenten kwamen 48 burgers om het leven. De opvallende daling in het aantal gevechten en de duidelijke terugloop van het aantal slachtoffers vanaf het derde trimester van 2020 lopen gelijk met het afsluiten van de wapenstilstand van oktober 2020 en de vorming van een regering van nationale eenheid in maart 2021. Deze tendens zet zich verder tot augustus 2022. Het aantal veiligheidsincidenten bleef in de eerste acht maanden van 2022 laag net als het aantal te betreuren burgerslachtoffers. Tussen maart en eind augustus 2022 vonden er 12 incidenten plaats waarbij 23 burgerdoden vielen.

Voorts blijkt dat zowel het aantal binnenlandse als buitenlandse vluchten zijn toegenomen en dat er in het westen van het land internationale vluchten waren vanaf de luchthaven Mitiga in Tripoli, de luchthaven in Misrata en de luchthaven in Benghazi. Ook de afname van het aantal intern ontheemden (IDP's) en de toename van het aantal terugkeerders, duiden op een verbetering van de veiligheidssituatie in Libië sinds 2020.

5.2.9. De commissaris-generaal concludeert met betrekking tot de veiligheidssituatie in Libië wat volgt: *“De Commissaris-generaal erkent dat de veiligheidssituatie in Libië nog steeds complex, problematisch en ernstig is, en dat dit, afhankelijk van de individuele situatie en de persoonlijke omstandigheden van de verzoeker om internationale bescherming, aanleiding kan geven tot de toekenning van een internationale beschermingsstatus. Als een uit Libië afkomstige verzoeker omwille van zijn of haar specifieke profiel bescherming nodig heeft, wordt die dan ook verleend. Gelet op hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie dient evenwel besloten te worden dat er zich in Libië met enige regelmaat incidenten voordoen, maar dat er geen gewag kan gemaakt worden van een situatie van “open combat” of van hevige en ononderbroken gevechten. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er in Libië actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld waardoor die confrontaties worden gekenmerkt dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat verzoekende partij louter door haar aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.”*

5.2.10. Verzoeker brengt geen elementen aan die afbreuk doen aan voorgaande vaststellingen. Verzoeker benadrukt dat de situatie in Libië weinig stabiel blijft en dat de veiligheid nog steeds beperkt is, doch deze informatie ligt in dezelfde lijn als de informatie die de commissaris-generaal bij zijn beoordeling heeft betrokken en op grond waarvan voormelde veiligheidsanalyse werd gebaseerd. De Raad benadrukt ook dat nergens wordt voorgehouden als zou er in Libië geen enkel veiligheidsrisico meer voordoen, doch wel dat er geen sprake is van een dergelijke hoge mate van het willekeurig geweld dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat verzoeker louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade. Waar verzoeker nog verwijst naar een rapport van Amnesty International van 26 april 2021, wijst de Raad erop dat dit rapport betrekking heeft op onwettige arrestaties, foltering en veroordelingen door militaire rechtbanken van daadwerkelijk of vermeende tegenstanders en critici van

de Libisch-Arabische strijdkrachten (LAAF) en de geallieerde gewapende groepen in de periode van 2018 tot 2020. Losstaand van de vaststelling dat deze gegevens aldus dateren van voor de verbetering van de veiligheidssituatie sinds eind 2020, liggen er geen indicaties voor dat verzoeker dreigt te worden beschouwd als een tegenstander van de LAAF.

5.2.11. Vervolgens stelt zich de vraag, in overeenstemming met wat in het arrest Elgafaji van het Hof van Justitie van de Europese Unie wordt gesteld, of er in hoofde van verzoekende partijen dermate persoonlijke omstandigheden zijn die tot gevolg hebben dat zij een groter risico lopen dan andere burgers op een ernstige bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van het willekeurig geweld. Ook al heeft het Hof van Justitie de aard van de “*persoonlijke omstandigheden*” niet gepreciseerd, kunnen deze omstandigheden niettemin, in het licht van het beginsel van autonomie van begrippen, zoals bevestigd door het Hof, alsook in het licht van de noodzaak aan een uitlegging die nuttig effect geeft aan de wet, niet van dezelfde aard zijn als de elementen die aan bod komen in het kader van een beoordeling van de vervolgingsvrees in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, of het reëel risico in de zin van artikel 48/4, § 2, *sub a)* en *b)* van de Vreemdelingenwet.

De persoonlijke omstandigheden van een verzoekende partij in de zin van artikel 48/4, § 2, *c)* van de Vreemdelingenwet zijn dus omstandigheden die tot gevolg hebben dat zij, in vergelijking met een ander persoon, een verhoogd risico loopt om slachtoffer te worden van willekeurig geweld, en dit zelfs wanneer het geweld hem niet meer dan een ander persoon specifiek viseert. Dit kan, bijvoorbeeld, het geval zijn wanneer een verhoogde kwetsbaarheid, een verscherpte lokale vatbaarheid of een precaire socio-economische situatie tot gevolg heeft dat een verzoekende partij een groter risico loopt dan andere burgers op een ernstige bedreiging van haar leven of persoon als gevolg van het willekeurig geweld.

5.2.12. *In casu* brengt verzoeker geen dergelijke elementen bij. Verzoeker maakt geen gewag van persoonlijke omstandigheden die tot gevolg hebben dat hij een groter risico loopt dan andere burgers op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon als gevolg van het willekeurig geweld. In de mate dat verzoeker verwijst naar zijn vluchtrelaas en zijn profiel als slachtoffer van corruptie, stelt de Raad vast dat verzoekers vluchtrelaas reeds ongeloofwaardig werd bevonden, zodat hij zich hier niet op kan beroepen ter concretisering van de persoonlijke omstandigheden. Verder poneert verzoeker dat hij niets meer heeft in Libië, doch uit zijn persoonlijk onderhoud blijkt dat hij nog een ruim familiaal netwerk heeft in Libië, die het allen goed stellen aldaar en met wie hij nog contact onderhoudt (zie NPO, p. 4-5). Verzoeker maakt niet aannemelijk dat hij zich niet op hun hulp zou kunnen beroepen. Verzoeker toont, gelet op het voormelde, niet aan dat in zijn hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land en regio van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2 van de Vreemdelingenwet.

5.3. Bovenstaande vaststellingen volstaan om te besluiten dat verzoeker niet als vluchteling kan worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, noch in aanmerking komt voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

5.4. In de mate dat verzoeker een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel aanvoert, moet worden vastgesteld dat dit beginsel de commissaris-generaal oplegt zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te stoeien op een correcte feitenvinding. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker op het commissariaat-generaal uitvoerig werd gehoord. Tijdens een persoonlijk onderhoud kreeg verzoeker de mogelijkheid zijn vluchtmotieven uiteen te zetten en zijn argumenten kracht bij te zetten, hij kon nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen en hij heeft zich laten bijstaan door zijn advocaat, dit alles in aanwezigheid van een tolk die het Arabisch machtig is. De Raad stelt verder vast dat de commissaris-generaal zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over het land van herkomst van verzoeker en op alle dienstige stukken. Een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel wordt dan ook niet aannemelijk gemaakt.

5.5. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken waardoor de Raad niet over de grond van het beroep zou kunnen oordelen. Verzoeker heeft evenmin aangetoond dat er een substantiële onregelmatigheid aan de bestreden beslissing zou kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2° van de Vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de commissaris-generaal. De overige aangevoerde schendingen kunnen, gelet op het voorgaande, dan ook evenmin leiden tot een vernietiging van de bestreden beslissing.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op drieëntwintig maart tweeduizend drieëntwintig door:

mevr. N. DENIES,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. V. LAUDUS,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

V. LAUDUS

N. DENIES